

Alfred de Mise
LORENCAČO
Alfred de Musset
Lorenzaccio
Prevela Mirjana Zdravković

<i>Adaptacija i redakcija prevoda</i>	Boris Liješević, Fedor Šili, Miloš Krečković
<i>Reditelj</i>	Boris Liješević
<i>Dramaturzi</i>	Fedor Šili, Miloš Krečković
<i>Scenograf</i>	Gorčin Stojanović
<i>Kostimograf</i>	Maria Marković Milojev
<i>Kompozitor</i>	Anja Đorđević
<i>Tekst songova</i>	Marija Stojanović
<i>Scenski govor</i>	Ljiljana Mrkić Popović

PREMIJERNA PODELA:

Luca Stroci , Izgnanik, Građanin	MARKO JANKETIĆ
Filipo Stroci , Alamano, Korsini, Paci	BRANISLAV LEČIĆ
Vojvoda Aleksandar di Mediči , Kardinal, Kozimo di Mediči, Zlatar, Trgovac, Studenti, Vlastelini, Članovi Veća osmorice	MILAN MARIĆ
Luiza Stroci, Marija Soderini , Vratar, Izgnanik, Građanka	SLOBODA MIĆALOVIĆ
Katarina Đinori , Gabrijela, Izgnanik, Građanka	MILENA VASIĆ
Pjetro Stroci , Mafio	MIODRAG DRAGIČEVIĆ
Gospodar Mauriče , Đulijano Salvijati, Oficir, Izgnanik	PETAR BENČINA
Prior Leone Stroci , Bindo Altoviti, Kaluder, Oficir, Izgnanik	ANDRIJA KUZMANOVIĆ

<i>Organizator</i>	Vladimir Perišić
<i>Inspicijent</i>	Dušan Milosavljević
<i>Sufler</i>	Dragana Anđelković

Stručni saradnik za italijansku kulturu Prof. dr Dušica Todorović Lacava

Asistent reditelja
Asistent scenografa

Natalija Kidišević
Ivana Krnjić

Majstor svetla
Inženjer zvuka
Realizator zvuka

Aleksandar Baštanin
Mina Strugar
Aleksandar Major

Premijera u utorak, 28. maja 2019. u 20 časova, na Sceni „Ljuba Tadić”

LORENCAČO

Boris Liješević: Iz neke stare kutije s tekstovima koji čekaju više od decenije, izronio je *Lorencačo*. Dobio sam ga od Ognjenke Milićević prije gotovo petnaest godina. Uzbudio me spoj velikog istorijskog i intimnog; opšteg i ličnog. U jednoj osobi bore revolucionar se i Otac koji strahuje za svoju djecu; tiranoubica i dječak koji želi da sačuva svoju dušu i dobar glas o sebi. Dječak je želio da dobije svoje mjesto u istoriji, a izgubio je sve. Razočarao se, shvatio da je promašio cilj, život. Put u istoriju popločan je porocima, grijehom i nepočinstvima. Ne treba raditi za čovječanstvo i za opštu dobrobit jer se poslije ne mogu oprati ruke.

REČ DRAMATURGA - Fedor Šili

Godine 1830, komad *Venecijanska noć* Alfreda de Misea doživljava debakl u pozorištu, i skida se sa repertoara posle prve reprize. Od tog trenutka de Mise odlučuje da više neće pisati drame za izvođenje, već samo za čitanje. Tako, 1834. godine, nastaje komad *Lorencačo*, zasnovan na istorijskom događaju ubistva firentinskog vojvode Aleksandra di Medičija od strane njegovog rođaka Lorenca 1537. godine.

Čim se suočite sa de Miseovim *Lorencačom*, svesni ste koliko je važna ta činjenica, da je komad pisan da se čita, a ne da se igra. Od spiska lica koji navodi 36 likova, pa još „paževi, vojnici, kaluđeri, dvorjani, izgnanici, studenti, sluge, građani, itd., itd.”, do scena koje bi u vernoj postavci iskazane piščeve želje morale imati 20 do 30 statista u njima, do samog trajanja, koje bi bilo nekoliko sati duže od uobičajenog trajanja pozorišnih predstava na koje smo navikli, do određenog broja scena koje imaju dijaloge i likove, ali ne nužno i radnju... Sve su to stvari koje vas mogu zabrinuti i obeshrabriti po pitanju lakoće postavljanja de Miseovog *Lorencača* na scenu.

Međutim, koliko god sve to moglo u prvom trenutku da vas zabrine i obeshrabri, isto tako je od prvog čitanja jasno da postoji „nešto“ u *Lorencaču*. Da je to komad koji je u svojoj suštini živ, uzbudljiv, dramatičan, koji traži ne samo čitaoca, već i scenu, glumce, publiku. Traži onaj čaroban trenutak kad se svetla u Sali gase, a kad se upale, nalazimo se u Firenci u 16. veku.

A šta je to „nešto“ što ovaj komad ima u sebi, i što ga čini važnim i potrebnim za igranje? Prvo je sam lik Lorencača: mladi student, koga patriotizam i gordost navedu na opsesivnu ideju da postane savremeni Brut, da ubije tiranina svoje zemlje, ali na putu ostvarenja svog cilja izgubi samog sebe u ulozi koju igra da bi zadobio poverenje vojvode Aleksandra di Medičija. Da bi se približio tiraninu, mora glumiti ulogu razvratnika, ali na kraju zaista

postaje razvratnik, i nema načina da se vrati na onog starog Lorenca. Na kraju, i sam čin ubistva skoro da je neka vrsta nihilizma: ni sam Lorenzo ne veruje da će ono išta promeniti, ali ga mora izvršiti jer mu ništa drugo ne preostaje, kad je već ceo svoj život žrtvovao u nameri da ga izvrši.

Drugo, Lorencačo u sebi ima izvesni polemički kvalitet. Protagonisti komada se sukobljavaju oko republike, revolucije, patriotizma, vlasti, časti. Teme koje su uvek aktuelne, oko kojih ćemo se stalno svađati, sukobljavati i raspravljati. Baš o tim temama govori *Lorencačo*, koji je pred vama živ, aktuelan, uzbudljiv, kao što je uvek bio, i kao što će uvek biti.

ALFRED DE MISE (1810–1857)

Francuski dramatičar, pesnik i romansijer, jedan od najznačajnijih dramskih pisaca epohe romantizma, čija su dela nastala u prvoj polovini XIX veka, a rado se i danas izvode. Iako je prvobitno bio inspirisan romantičarskim pokretom, umetnicima iz tzv. *cénacle* (kružoka) koji se okupljao u domu Viktora Igoa, nije se slagao s onima koji su stvarali političke idole i dizali ih na društveni pijedestal, pa se odvojio od romantičarskog pokreta.

Prvu knjigu objavio je 1830. Bila je to zbirka *Španske i italijanske price*. Na sceni je debitovao u Odeonu s komedijom *Venecijanske noći* koja se nije dopala ni publici ni kritici. Neuspeh ga nije pokolebao nego je nastavio da piše drame „za čitanje“. Objavio je nekoliko drama i dramaleta u dva toma, pod zajedničkim naslovom *Predstava u naslonjaču* (1832, 1834).

Njegova romantičarska silovitost dospela je do vrhunca pošto je doživeo emotivnu krizu u periodu 1833–1835, kad mu je ljubavna storija sa Žorž Sand donela mnogo patnje, ali s njom, možda i najlepšu lirsku poeziju i drame. Među njima je i istorijska drama *Lorencačo* (1834), napisana prema *Firentinskim hronikama* Benedeta Varkija.

Ostale drame: *Ne igray se ljubavlju*, *Marijanine ćudi*, *Vrata moraju biti otvorena ili zatvorena*, *Ne može se na sve misliti*, *Putovanje u Gotu*, *Karmozin*, *Betina*, *Augustov san ...*

BORIS LIJEŠEVIĆ

Rođen je u Beogradu, odrastao u Budvi, gde je završio osnovnu školu i gimnaziju. Diplomirao je na Odseku za srpsku književnost i jezik Filozofskog fakulteta u Novom Sadu i završio režiju na Akademiji umetnosti u Novom Sadu, gde danas vodi klasu glume. Trostruki je stipendista Gete instituta u Beogradu.

Godine 2005. učestvovao je na skupu Forum Junger Buhenangehoeriger u okviru festivala Theatertreffen u Berlinu.

Saradnik je Zagrebačkog glumačkog studija u kom se bavi Strazbergovom metodom.

Prve godine profesionalne karijere obeležavaju saradnje sa mladom i srednjom generacijom srpskih dramatičara iz kojih nastaju predstave: *Beograd London* (Fedor Šili), *Dragi tata* (Minja Bogavac), *Zverinjak* (Dušan Spasojević), *Projekcija* (Miloš Jakovljević).

Režira komade savremenih regionalnih i evropskih autora: *Prisustvo* (Dejvid

Harover), *Osvrni se u gnevu* (Džon Ozborn), *Osećaj brade* (Ksenija Dragunska), *Bella figura* (Jasmina Reza), *Pijani* (Ivan Viripajev)...

Autorski projekti nastali snimanjem tematskih razgovora s anonimnim sagovornicima koji otkrivaju svoja autentična iskustva: *Čekaonica*, *Plodni dani*, *Povodom Galeba*, *Očevi su grad(ili)*, *Peti park*. Projekat nastao iz improvizacija u procesu rada: *Čuvari tvog poštenja*.

Rad na tekstu, odnosno dugotrajni rad s piscem na materijalu, poslednjih godina obeležava njegove procese i čini osnovu rada u probnoj dvorani i na pozornici, kao što su predstave po komadima Igora Štiksa: *Elijahova stolica*, *Brašno u venama*, *Zrenjanin*; Fedora Šilija: *Čarobnjak*, *Noćna straža*; Damira Karakaša: *Blue moon*. Predstave prema dramtizacijama romana: *Elijahova stolica* Igora Štiksa, *Jare u mleku* Jurija Poljakova, *Mirni dani u mixing partu* Erlenda Loea, *Upotreba čoveka* Aleksandra Tišme, *Mir na Itaki* Šandora Maraija.

Boris Liješević je dobitnik nagrada „Mira Trailović“, „Ljubomir Muci Draškić“, „Bojan Stupica“, „Anđelko Štimac“, „Petar Kočić“, Ardalion, Iskra kulture, Sterijine nagrade, nagrade sarajevskog magazina *Dani* – Hrabri novi svet. Za režiju je nagrađen na festivalima: Barski ljetopis, Tvrđava teatar u Čortanovcima. Dobitnik je godišnjih nagrada Ateljea 212, Srpskog narodnog pozorišta i Jugoslovenskog dramskog pozorišta.

DELA ALFREDA DE MISEA U JDP

13. mart 1968.
NE IGRAJ SE LJUBAVLJU
Reditelj Jovan Putnik

4. april 1978.
LORENCAĆO
Reditelj Branko Pleša

12. januar 1980.
ROMANTIČNE ĆUDI
Reditelj Branko Pleša